

Oficiální studentský časopis českotěšínského gymnázia | 10 Kč

těšínský BOŽKOPIS

únor 2026

MARIE POULÍČKOVÁ

Hudba má obrovskou sílu,
dokáže spojovat lidi

REDAKČNÍ RADA

ŠÉFREDAKTORKA

Alžběta Dittrichová

ZÁSTUPCE ŠÉFREDAKTORKY

Vojtěch Habart

REDAKTOŘI

Eliška Bardoňová

Kinga Michaela Folwarczna

Jiří Kabát

Miriam Mrozková

Rozálie Otipková

Marie Pavlicová

Sofie Antonie Sklářová

Eliška Stoláriková

Magdalena Štefaňáková

Tomáš Vícha

Tereza Wrobllová

GRAFICI

Tereza Macurová

Elen Pastrňáková

Richard Ryška

PEDAGOGICKÁ PODPORA

Mgr. Iva Dluhošová

Kontakt, stížnosti, nápady:

gmctbozkopis@seznam.cz

Zdroje obrázků, není-li uvedeno jinak:

Pinterest, Google Obrázky, školní archiv

OBSAH

Anketa: Jak si představujete ideálního učitele/studenta?

Strana 4

Božkovy Vánoce

Strana 6

Co se skrývá na druhé straně stolu?

Strana 8

Studentka: Marie Pouličková

Strana 10

Hledá se medvídek Pú

Strana 12

7 příkázání efektivního učení

Strana 14

Fotky: Nahlédnutí do soukromí našich učitelů

Strana 16

Učitel: Mgr. Jaromír Dümler

Strana 18

Školní futsalová liga

Strana 21

Z české lavice do americké školy

Strana 22

Absolvent: Bořek Ščerba

Strana 24

Film: Premiantka

Strana 27

Povídka: Uvězněný

Strana 28

Křížovka

Strana 30

EDITORIAL

Každý z nás stráví ve škole v průměru patnáct let svého života. Právě tady vznikají přátelství na celý život, nezapomenutelné vzpomínky i první zkušenosti, které nás formují. A velký podíl na tom mají učitelé – lidé, kteří nám předávají nejen vědomosti, ale často i důležité životní lekce.

Občas to mezi námi jiskří. Vyučující si mezi sebou občas povídají o tom, jaké „perly“ jsme dokázali napsat do písemek, a my se snažíme přežít období, kdy se na nás nahrne osm písemek během jednoho týdne. Každý máme pocit, že ten druhý „to má jednodušší“. Nabízí se otázky: Jaký přístup je vlastně ten správný? Jak si zachovat vzájemný respekt?

Učitelé někdy nechápou, že se náš svět netočí jen kolem čtvrtletky z matematiky (češtiny či biologie). Stejně tak si ale my často neumíme představit, jak náročné je stát na druhé straně katedry – připravovat hodiny, opravovat testy a zároveň pracovat s desítkami různých osobností.

Nezapomínejme tedy během školních let na lidskost, otevřenost a slušnost. Škola totiž nejsou jen známky v Bakalářích, ale hlavně lidé, se kterými tu každý den trávíme kus života.

Příjemné čtení přeje

Bety Dittrichová

šéfredaktorka

Anketa

Jak si představujete ideálního učitele/studenta?

Na světě existuje mnoho učitelů. Někteří učí dobře, někteří méně dobře a někteří úplně úžasně. Na světě existuje ještě více studentů. Někteří se učí dobře, někteří méně dobře a někteří úplně úžasně. Jak si ideální, či neideální studenti našeho gymnázia představují ideálního učitele? A jak si ideální, či neideální učitelé našeho gymnázia představují ideálního studenta?

Max, 7. SpA

Ideální učitel je nesadistický a mentálně stabilní, anebo nepřítomný na 75 % hodin nebo dva metry pod zemí.

Mgr. M. Gaierová

Ideální student se pravidelně připravuje, je vtipný a slušný. S pokorou, úctou a respektem přistupuje k učení a nehází odpadky na zem.

David, 5. QA

Dobře naučí, je mladý, plný energie. Ví, o čem mluví, a dokáže to podat. Takový pan učitel Lisztwan, kdyby nebylo každou hodinu zkoušení.

Mgr. V. Křístková

Ideální student je student na prázdninách. 😊

Adél, 6. SA

Trpělivý, umí vysvětlit látku, chová se ke studentům s respektem a je přátelský.

Domča, 3. TA

Ideální učitel by měl být optimista, kterého baví učit a kterému záleží na názorech studentů. Měl by být trpělivý a chápavý.

Mgr. T. Zíka

Ideální student nekouří, nepije, nefetuje. Má smysl pro humor a dobrou náladu. V hodině dělá to, co má, a je ochoten pomoci druhým.

Matouš, 1. A

Zajímá se o potřeby studenta. Měl by umět vysvětlovat učivo.

Juli, 2. A

Rozumí svému předmětu a baví ho. Je férový, přívětivý – třeba když vidí, že je hodně učiva, tak odloží test a není zlý na žáky.

Mgr. Cíencialová

Ideálního studenta si představuji částečně pilného, částečně chytrého, s nadhledem, ale v první řadě zodpovědného sám za sebe.

Pavel, 3. A

Ať je to v pohodě člověk, ať je šikovný.

Mgr. A. Lisztwan

Je slušný, hodný a chytrý.

Miriam Mrozková, 5.QA

Božkovy

Ve středu 17. prosince 2025 se u nás uskutečnila první oficiální akce pořádaná školním parlamentem pod názvem Božkovy Vánoce. O co ale vlastně šlo a jak celá akce probíhala?

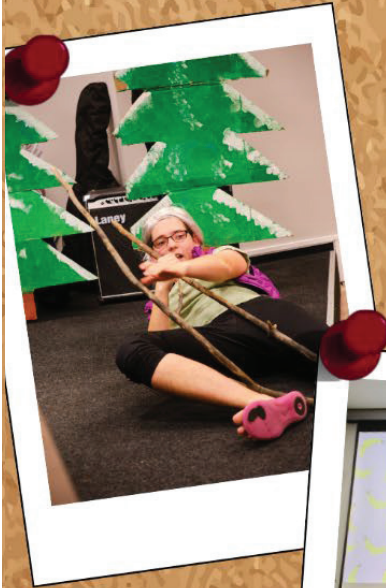
Vánoční období je na naší škole spojeno s různými akcemi – od tradičního Blešáku přes volejbalové turnaje až po nejrůznější talentové show. Jednu takovou letos pro studenty gymnázia připravil právě školní parlament. Ten se organizace ujal s velkou vervou, a brzy tak vznikl plán celého dne.

Zatímco v první části dopoledne aulu zaplnili žáci nižšího gymnázia (ze kterých porotu nejvíce oslovila scénka sekundy), studenti zbylých tříd tvořili různorodé vánoční výrobky. Po pauze se skupinky vystřídaly a soutěž velkého gymplu ovládla kvinta, která si stejně jako sekunda připravila scénku.

Celý den byl evidentně úspěšný a rozhodně nás vánočně naladil na zbytek svátečního týdne. Co však tento úspěch znamená do budoucna? Školní parlament touto akcí dokázal, že zvládne pořádat i náročnější projekty, a můžeme se proto těšit na další podobné události.

Poděkování však patří nejen školnímu parlamentu, ale také skvělé porotě a především jednotlivým třídám a skupinám, které si připravily rozmanitá vystoupení. Cílem celé akce bylo společně spolupracovat a navodit tu správnou vánoční atmosféru, a pevně věřím, že se to prostřednictvím Božkových Vánoc podařilo.

Vojtěch Habart, 3. A

CO SE SKRÝVÁ NA DRUHÉ STRANĚ STOLU?

Téměř se o tom nemluví a jen málokdo ví, kolik úkolů a povinností učitele čeká mimo třídu. Sama bych tomu možná nevěřila, kdybych už od dětství neslychala různorodé příběhy o třídách, žácích i školních dnech z vyprávění své maminky a babičky, které jsou učitelkami.

Stres, než se studenti nahnou do tříd

Na rozdíl od mnoha jiných profesí si učitelé často berou práci domů. Někdo by mohl namítnout, že by si měli vše vyřídit během pracovní doby, jenže problém není v neochotě – ale v množství práce. Každá hodina vyžaduje přípravu. Učitel musí rozvrhnout učivo, najít vhodné stránky v učebnici, připravit materiály a někdy si i osvěžit vlastní znalosti, protože ani oni nejsou vševědoucí a lidská paměť je zrádná. Nemluvě o přípravě testů, které často zaberou více času než samotné učení žáků.

Ticho po vyučování

Zadat test, něco vysvětlit a pak jen sedět v prázdné učebně a divit se, kde se všichni najednou vypařili... sbalit věci, které po cestě do kabinetu stejně všechny spadnou, a znovu sednout k pracovnímu stolu, brát svou oblíbenou červenou fixu a opravovat testy, úkoly, slohovky a protokoly.

Umíte si to vůbec představit? Luštit ve škrabopisech žáků není procházka růžovou zahradou, spíše požírač času, který by mohl kantor věnovat třeba rodině.

Emoce? Emoce!

Ano, je to tak. Neskutečné, já vím, ale i učitelé mají emoce, své rodiny a kupu problémů. Prostě a jednoduše, učitelé jsou taky jenom lidé. Doma vaří, uklízí, chodí s rodinou na výlety, a dokonce se i smějí!

A vidím tak i svou mámu. Z jedné strany je to přísná učitelka, která by dobrou známku nedala nikdy a nikomu zadarmo, na druhou stranu vím, že je to milující máma, dcera, manželka a pro svou rodinu by udělala cokoli... Člověk, co se rád směje i naprostým šílenostem, takže... Nesudme knihu podle obalu!

Nejsou jen ti, kteří zkouší

Učitelé nejsou jen zkušební aparát. Kromě výuky jsou často organizátory, psychology a krizovými manažery v jednom. Musí být empatictí, chápat, pohotoví a emočně vyrovnaní – a to není snadné.

Být učitel = mít zodpovědnost

Učitel je zodpovědný nejen za to, co si žáci odnesou z hodin, ale i za jejich bezpečí. „Běžte pomalu! Neběhejte po chodbě! Na oběd jděte až zazvoní!“ – tato pravidla nemusí všichni žáci chápat stejně, ale učitel má zodpovědnost za každého z nich. Druhá strana stolu není o nadřazenosti či povýšenosti. Musí být srdcaři.

Možná bychom se měli na naše kantory dívat jinak – ne jen jako na ty, kteří zkouší, kárají a dávají špatné známky. Jsou to lidé, kteří se každý den snaží něco předat. Nejen učivo, ale i zkušenost a příklad.

Škola by neměla být bojem dvou stran, ale místem vzájemného respektu a porozumění.

Rozálie Otípková, Kvinta A

MARIE POULÍČKOVÁ

Jak ses vlastně dostala ke zpěvu?

Bylo mi asi pět let, když jsem prohlásila, že bych chtěla zpívat. Mamka mě proto přihlásila do sborového studia Permoník v Karviné – a už jsem tam zůstala. Zpěvu se věnuji jedenáctým rokem.

Jak často máte zkoušky?

Dvakrát týdně. Ve středu máme dvouhodinovou zkoušku a v pátek dokonce dvě a půl hodiny. Je to docela časově náročné, ale stojí to za to.

Co tě na zpěvu baví nejvíc?

Asi to, jak je hudba pestrá. Zpíváme veselé i smutné písně, duchovní i lidové, někdy přidáváme i scénické

Měli jste někdy pocit, že kvůli škole nestíháte své koníčky? Mája vás jistě přesvědčí, že skloubit školu s mimoškolními aktivitami se dá – a to velmi úspěšně.

prvky. Nejhezčí je, když dokážeme notám na papíře dát emoce a příběh. Hudba má navíc obrovskou sílu spojovat lidi – i když nemluvíte stejným jazykem, dokážete si díky ní porozumět.

Se sborem jsi hodně cestovala. Kam všude?

Můj první zahraniční zájezd byl do Florencie, když mi bylo třináct. Největším zážitkem ale byla Korea v roce 2023, kde jsme soutěžili na World Choir Games. Umístili jsme se skvěle, ale upřímně – výsledek pro mě nebyl to hlavní. Důležitější byly zážitky, poznání jiné kultury a to, že jsme si i přes obrovské rozdíly dokázali porozumět skrze hudbu. Poslední zájezd byl

do Dánska, odkud jsme si odvezli zlaté pásmo.

Kde se ti zpívá nejlépe?

Nejraději zpívám doma, když máme koncert pro své blízké. Často také vystupujeme se známými zpěváky, což je vždy skvělá zkušenost.

S kým jsi už vystupovala?

Zpívali jsme třeba v O2 aréně s Richardem Krajčem, Kateřinou Marií Tichou, Ondřejem Rumlem nebo Dashou. Nedávno jsme vystupovali s Marií Rottrovou či skupinou Mirai. Pro mě ale bylo největším zážitkem zpívat s Tomášem Klusem.

Míváš trému?

Dřív ano, ale dnes už skoro vůbec. Pomáhá mi vědomí, že na pódiu stojí dalších padesát lidí se mnou a že vlastně o nic nejde.

Plánuješ se zpěvu věnovat i do budoucna?

Profesionálně asi ne. Nevím ani, jestli budu zpívat ve sboru po vysoké škole, ale nechávám si otevřená vrátka. Hudba pro mě zůstane radostí.

Co děláš ve volném čase kromě zpěvu?

Sedm let jsem hrála na klavír, ale pak jsem se rozhodla zkusit něco jiného. Třetím rokem hraji tedy na violoncello. Kromě toho ráda čtu, hlavně fantasy – když mám čas, zvládnu i osm knih za měsíc. Druhým rokem se věnuji taekwondu a učím se také korejsky. Chodila jsem i do skautu, ale kvůli času jsem dala přednost sboru.

Jak to všechno zvládáš se školou?

Není to jednoduché, ale dá se to. Myslím, že známky mám výborné, a to je pro mě zásadní.

Děkuji za rozhovor a přeji mnoho dalších hudebních i studijních úspěchů.

Eliška Stoláriková, Kvinta A

HLEDA SE MEDVIDEK PŮ

aneb

Jak učitel dokáže změnit vztah k předmětu

Když jsem si ve druháku vybírala semináře, jedním z hlavních rozhodovacích faktorů pro mě byl učitel, který by daný předmět vedl. Zeptala jsem se proto, zda tuto – podle mě velmi zásadní – informaci budeme vědět předem. Bylo mi řečeno, že ne. „Na učiteli přece tolik nezáleží.“

Jenže ono na něm záleží hodně. Je totiž rozdíl, jestli se v pondělí ráno probouzím se strachem a stresem z první hodiny, nebo s vědomím, že vyučující je vstřícný a hodina mě bude bavit. Napětí z přicházející hodiny může být samozřejmě oboustranné – atmosféra ve třídě se přenáší na učitele a naopak. Studenti se navíc velmi rychle dokážou přizpůsobit náladě pedagoga.

Další důležitou vlastností učitele je schopnost vzbudit v žácích nadšení pro daný předmět a motivovat je k lepším výkonům. To se ale snadno řekne a hůř dělá. Ne každého baví literatura a ne každému jde fyzika. Subjektivita zde hraje obrovskou roli. Na škole je nás zhruba 360 a šance, že každému sedne styl konkrétního učitele, je malá – ale ne nulová. Sama jsem se už na základní i střední škole setkala s pedagogy, kteří svým zápallem dokázali nadchnout a motivovat spoustu žáků, včetně mě.

Na základní škole jsem měla učitele, který mi paradoxně dokázal srozumitelně a zábavně vysvětlit dnes můj nejméně oblíbený předmět tak, že mě opravdu bavil. Pan Olek byl osobitý a měl nespočet ikonických hlášek, na které s bývalými spolužáky dodnes s úsměvem vzpomínáme. Se svou ženou, která nás učila němčinu, organizovali akce jako no backpack day nebo pohádkový den, kdy se sám převlékl za medvídko Pú. Dokázal si ze sebe udělat legraci, přiznat chybu u tabule a nikdy jsem neměla pocit, že by někoho upřednostňoval.

Nebyl přehnaně přísný ani na nás bezdůvodně nekřičel. Zároveň se ale nesnažil být naším kamarádem. Hranice byly jasně dané a respekt přirozený – a hlavně oboustranný. Právě to považuji za zásadní.

Už tři roky nás pan Olek neučí, ale na jeho hodiny jsme nezapomněli. Dokázal nemožné: přesvědčil mě, že chemie může být zajímavá. Nešlo jen o to, že látku uměl vysvětlit – vyzařovala z něj lidskost a pochopení.

Je přirozené, že styl jednoho učitele nesedne všem. Pro někoho jsou diskuze v ZSV noční můrou, jinému vadí nekonečné prepisování příkladů z tabule. Přesto věřím, že na naší škole je mnoho pedagogů, kteří rozdílnost studentů chápou a snaží se pro svůj předmět nadchnout co nejvíce z nás.

Bylo by skvělé, kdyby každý z nás měl alespoň jednoho – ideálně více – učitelů, jejichž styl nás posouvá dál. Učitele, za kterým se nebojíme přijít pro pomoc. Učitele, v jehož hodinách se cítíme bezpečně. Ne tyrana, ale mentora. A pokud si letos budete vybírat semináře, pamatujte: na učiteli záleží vždy. Doufám, že každý z vás má, měl – nebo teprve potká – svého pana Olka.

Bety Dittrichová, 3. A

7 příkázání efektivního studia

Klíčem k úspěchu každého studenta není trávit nad učebnicemi nekonečné hodiny, ale vědět, jak se učit chytře a efektivně. Připravila jsem proto jednoduchý návod, který vám může pomoci vytvořit si funkční studijní rutinu a ušetřit spoustu času i nervů.

1 Plánuj

Měj jasno v tom, kdy a jak dlouho se budeš učit. Zohledni rozsah látky i čas, který máš k dispozici. Pomůže ti přehled termínů a studijní plán zapsaný do kalendáře nebo aplikace. Když víš, co tě čeká, stres má menší šanci.

2 Vytvoř si návyky

Spánek, strava, pohyb i prostředí mají na učení obrovský vliv. Mozek během spánku zpracovává nové informace, takže probdělá noc většinou nepřinese lepší známku. Pohyb pomáhá soustředění, vyvážená strava podporuje výkon a uklizený pracovní prostor snižuje rozptylování.

3 Vyber si správnou metodu

Existuje spousta ověřených studijních metod, které zapojují mozek aktivně. Nejde o to učit se déle, ale chytřeji. Vyber si tu, která ti nejvíc sedí.

- Pomodoro – 25 minut učení, 5 minut pauza. Pomáhá udržet rytmus, snížit únavu a bojovat s prokrastinací. Ideální třeba na psaní slohů.
- Feynmanova technika – zkus si látku vysvětlit vlastními slovy, jako bys byl/a učitel. Rychle odhalíš, čemu ještě nerozumíš. Skvělé pro matematiku nebo chemii.
- Aktivní zkoušení (blurting) – napiš nebo řekni z paměti vše, co si pamatuješ. Získáš přehled o tom, co už umíš a co je potřeba zopakovat.
- PQ4R metoda – šest kroků (Preview, Question, Read, Reflect, Recite, Review), ideální pro složitější témata a větší zkoušky, například maturitu.
- Metoda Loci – informace si spojuješ s konkrétními místy (např. cesta do školy). Pomáhá hlavně s pamětí a pořadím pojmů.

4 Romantizuj učení

Udělej si ze studia příjemný rituál. Zapal si svíčku, dej si oblíbený nápoj, pusť klidnou hudbu nebo si hezky uprav poznámky. Klidně se uč v kavárně nebo s kamarády – hlavně ať se u toho cítíš dobře (a trochu jako Rory Gilmore).

5 Využij aplikace a online pomůcky

Moderní technologie mohou být skvělými pomocníky: plánování (Notion, Todoist), kartičky (Anki, Quizlet), vzdělávací weby (Khan Academy, Umíme.to) nebo AI nástroje pro studium. Stačí si vybrat ty, které ti vyhovují.

6 Bud' konzistentní

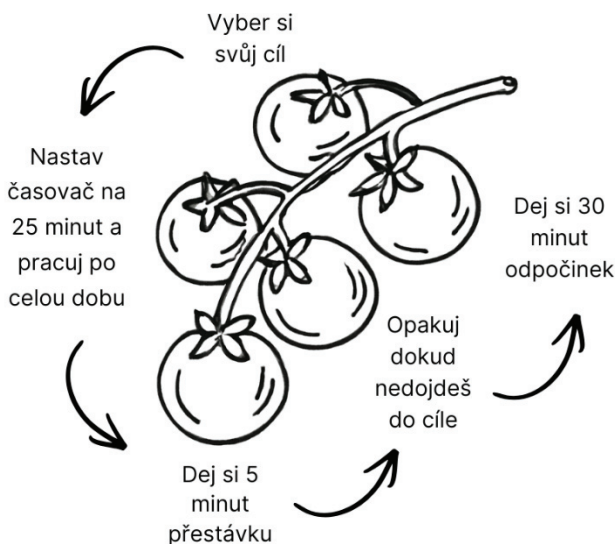
Cílem není nárazové biflování, ale udržitelný systém. Nastav si malé cíle, dodržuj rutinu a nech se motivovat postupnými úspěchy.

7 Hledej smysl

Nenech se definovat jen známkami. Snaž se pochopit, k čemu ti dané znalosti budou, a jdi v tématu do hloubky. Výsledky přijdou spolu s pocitem, že ses opravdu něco naučil/a.

Doufám, že vás těchto sedm příkázání inspirovalo a že s trochou vůle půjde učení zase o něco lépe.

Kinga Folwarczna, Kvinta A

POZNÁTE JE?

Kdo každou středu tajně
sbírá na hřišti mety?

Ó, TEN ŠARM!

ČAJ O PÁTÉ...

**KDYŽ SE Z NUTNÉ POTŘEBY
STANE POSEDLOST.**

Miriam Mrozková a Jiří Kabát, Kvinta A

Rozhovor s učitelem

Rozhovor s učitelem zeměpisu a tělesné výchovy přibližuje jeho cestu k učitelství, vztah ke studentům i pohled na studium očima pedagoga. Dozvíte se také, co ho baví ve volném čase, kam rád cestuje a jakou roli v jeho životě hraje hudba a sport.

Jak se dnes máte?

Mám se vcelku dobře.

Jaké jste měl dětství?

Velmi idylické, rád na něj vzpomínám. Popsal bych ho jako prosté klukovské dětství – hodně času jsem trávil venku.

Kým jste chtěl být jako malý?

To je těžká otázka, na konkrétní povolání si asi nevzpomenu. Vždy jsem se věnoval různým sportům, takže moje představy byly spojené především s nimi.

Co vás přivedlo k učitelství?

Neřekl bych, že by mě k tomu někdo cíleně vedl. Spíše to přirozeně vyplynulo z mého studia na střední škole.

Proč učíte právě zeměpis?

Vždy jsem měl blízko jak k cestování, tak k samotné geografii. Tato kombinace mě dodnes velmi naplňuje.

Jak z pohledu učitele vnímáte pololetní náročnost studia?

Považuji ji za zcela přirozenou. Chápu, že jde pro studenty o jedno z náročnějších období školního roku, ale je to důležitá součást fungování školského systému.

Je pro vás důležitější celkový průměr známek, nebo snaha v hodinách?

Zprůměrované známky z testů jsou sice důležitým faktorem, ale rozhodně nejsou jediným kritériem. Aktivní

a pilní studenti získávají při hodnocení výrazný bonus.

Co vás na výuce nejvíce baví?

Největší radost mi dělá nadšení studentů z dosažených výsledků a z nově získaných znalostí.

Na jaký zážitek se studenty nejraději vzpomínáte?

Zážitků je mnoho, ale neřekl bych, že jde o něco výjimečného. Nejčastěji jsou to pracovní cesty věnované studentům. Rád vzpomínám na jejich vděčnost, když se dostali na místa, kam by se jinak neměli možnost podívat.

Jak vzpomínáte na svou první odučovací hodinu?

Šlo o hodinu tělesné výchovy na základní škole a jednoduše jsem se držel předem připraveného plánu. Je to už mnoho let, ale kdyby ve mně zanechala negativní dojem, určitě bych si ji pamatoval.

Je něco, co vás na mladší generaci studentů stále překvapuje?

Studenti jsou velmi různorodí – každý reaguje, učí se i spolupracuje jinak. To však považuji za přirozené.

Kdybyste si nyní mohl vybrat jiné povolání, jaké by to bylo?

Rozhodně bych zůstal u toho, čemu se věnuji celý život – u sportu.

Co rád děláte ve volném čase?

Mám to štěstí, že mohu i nadále aktivně sportovat a rád cestuji. Významnou roli v mém životě hraje také hudba. Nedávno jsem se znovu zapojil do Pěveckého sdružení moravských učitelů, se kterým koncertujeme po celé České republice i v zahraničí. Dostali jsme se např. dokonce až

do Japonska, na jeden z přilehlých ostrovů.

Jakou hudbu posloucháte?

Poslouchám široké spektrum žánrů. Mám rád jazz, dříve jsem hrál v country kapele, což ve mně dodnes zůstalo. Zároveň se zajímám o operní díla a árie. Hudbu nejen poslouchám, ale rád si také zajdu i na kvalitní operní představení nebo balet.

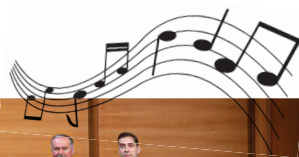
Máte nějakou vysněnou destinaci?

Jednu ze svých vysněných destinací jsem si splnil minulý rok, kdy jsem projel jižní část Španělska – Andalusii. Několik dalších mě ještě čeká, ale to už nechám otevřené budoucnosti.

Děkujeme za rozhovor.

Eliška Bardoňová & Sofie Sklářová

ŠKOLNÍ FUTSALOVÁ LIGA POKRACUJE NAPLNO

Na naší škole má dlouholetou tradici pořádání školní ligy v sálové kopané, tedy futsalu. Letos mezi sebou soutěží šest týmů z velkého i malého gymnázia. Obhájci titulu jsou oktávani. Jestli se jim obhajoba zatím daří, se dočtete níže.

Jak už bylo zmíněno, futsalové ligy se účastní celkem šest družstev. Své zastoupení mají třídy 3. A, kvinta, loňští bronzoví medailisté jako „Panthers 5. QA,“ dále kvarta, 4. A a oktáva, obhájci loňského titulu jako „Galácticos.“ Společný tým vytvořily sexta a 2. A. Hraje se systémem „dvakrát každý s každým,“ takže všechna družstva odehrají během školního roku celkem deset zápasů. Zápas začíná vždy v sedm hodin ráno a přijít se podívat může kdokoli.

K 16. prosinci 2025 má školní liga odehráno 16 utkání a je tak těsně před polovinou soutěže. Tabulku vede loňský vítěz Galácticos, který zatím vyhrál všechna čtyři utkání, získal všech 12 bodů a jeho dominanci potvrzuje i skóre 15:3. Na druhém místě s devíti body jsou loni bronzoví Panthers, kteří vyhráli všechny zápasy kromě duelu s oktávou. O třetí a čtvrté místo se dělí 3. A a druháci – oba týmy mají devět bodů, menší výhodu však mají třetíci, kteří odehráli o zápas méně. Pátí jsou s jednou výhrou ze čtyř zápasů čtvrtáci a tabulku uzavírají kvartáci, kteří zatím z pěti pokusů nedokázali zvítězit ani jednou.

Za obhajobou titulu tak prozatím suverénně kráčí oktáva, ale rozhodně to ještě bude zajímavé, protože nás čeká druhá polovina ročníku.

Tomáš Vícha, Sexta A

Z ČESKÉ LAVICE DO AMERICKÉ ŠKOLY

Lukášův příběh

Lukáš Hlisnikovský, student Oktávy A, strávil v loňském školním roce čtyři měsíce na Carl Junction High School v Missouri. Poprosila jsem ho o srovnání tamějšího a našeho školského systému, abychom získali reálný pohled, ne jen ten z televizních seriálů a pořadů – protože jak jistě tušíte, není všechno zlato, co se třpytí.

Učitelé

Na českých středních školách jsou učitelé většinou vnímáni jako autority. Výuka má pevnou strukturu, učitel předává látku a studenti si ji zapisují. Vztah mezi učitelem a studentem je spíše formální, klade se důraz na disciplínu a respekt. Na amerických středních školách je přístup učitelů otevřenější a méně formální. Podporují diskuzi, individuální přístup a snaží se ve studenty komunikovat partnersky. Studenti jsou vedeni k otázkám, vyjadřování názorů a aktivní účasti ve výuce.

Studenti

Rozdílné je i postavení studentů. V Česku jsou většinou rozděleni

do tříd, které spolu zůstávají celé čtyři roky. V USA si studenti vybírají jednotlivé předměty, takže se v každé hodině setkávají s jinými spolužáky.

Domácí úkoly

Na českých středních školách nejsou zadávány ve všech předmětech pravidelně a slouží hlavně k procvičení učiva. Velký důraz se klade na samostatnou přípravu, na písemné práce a ústní zkoušení. V americkém systému jsou domácí úkoly běžnou a důležitou součástí výuky. Studenti je dostávají často a jejich plnění má přímý vliv na celkové hodnocení.

Způsob výuky

Český systém se zaměřuje spíše na te-

orii, osvojování faktů a jejich reprodukci. Časté jsou testy, písemky a zkoušení u tabule. Americké školy preferují interaktivní a praktičtější výuku: studenti pracují ve skupinách, diskutují, řeší projekty a učí se prezentovat své myšlenky. Důraz je kladen na kritické myšlení a schopnost využít znalosti v praxi.

Známkování

V Česku se používá pětistupňová škála od jedničky do pětky, hlavní váhu mají testy a zkoušení. V USA se průběžné známky nepočítají, každý úkol má své body a na konci roku se známka stanovuje podle celkového procenta dosažených bodů.

Sport

Ve Spojených státech je sport nedílnou součástí školního života. Školy mají

vlastní týmy, pravidelné tréninky, soutěže a zápasy, které sledují spolužáci i širší veřejnost. Pro některé studenty může být sport cestou ke stipendiu. V Česku je sport na středních školách většinou omezen na hodiny tělesné výchovy, školní kroužky nebo občasně soutěže. Většina sportu se odehrává mimo školu, v klubech, což je podle mě pro běžného sportovce vhodnější.

Shrnutí

Celkově lze říct, že české školy kladou důraz na disciplínu, teoretické znalosti a systematickosti, zatímco americké podporují praktičnost, samostatnost a aktivní zapojení studentů. Jsem ráda, že Lukáš měl možnost poznat, jaké to je být americkým studentem, ale zpětně přiznává, že mu je u nás lépe.

Kinga Folwarczna, Kvinta A

ROZHOVOR S ABSOLVENTEM

BOŘEK ŠČERBA

V dnešním rozhovoru se seznámíme s Bořkem Ščerbou, absolventem našeho gymnázia a také bývalým spolužákem pana učitele Zíky. Na gymnázium hrál softball a dnes pracuje v přední IT firmě v Brně. Pová nám, jak na školu vzpomíná, co ho formovalo a jaké životní lekce mu přinesla práce i cestování.

Jak vzpomínáte na svá léta na gymnázium?

Kdybych měl své vzpomínky na tato léta popsat jedním slovem, byla by to bezstarostnost. Člověk má minimum starostí a v podstatě žádné závazky, spoustu volného času a v rámci daných možností je svým pánem.

Na gymnázium jste hrál softball. Věnujete se tomuto sportu dnes ještě aktivně, nebo se pro vás stal spíše formou odpočinku?

Softbalu se už aktivně nevěnuji. Moje hráčská kariéra, která vlastně pořádně ani nezačala, skončila odchodem z gymnázia. Ještě nějakou dobu jsem u softbalu zůstal jako rozhodčí, ale i to postupně ustoupilo jiným aktivitám. Dnes je pro mě softball spíše příležitostnou společenskou záležitostí – možností potkat se s dobrými lidmi, prohodit pár slov a dát si náprstek nějakého moku.

Kam vedly vaše kroky po maturitě?

Po maturitě jsem začal studovat v Brně na Fakultě strojního inženýrství Vysokého učení technického. Dokončil jsem bakalářské studium v oboru Základy strojního inženýrství a následně inženýrské studium v oboru Inženýrská mechanika.

S výjimkou prvního ročníku bakalářského studia jsem při škole pracoval prakticky po celou dobu na poloviční úvazek ve firmách z oboru. Nejprve jako konstruktér ve společnosti zabývající se výrobou pásových pil, později jako student-inženýr na oddělení zaměřeném na výpočty termomechanické únavy turbínových skříní turbodmychadel, kde jsem plánoval zůstat i po dokončení studia.

Poté ale přišel covid a následné uzavření provozů. Moje pozice byla zrušena a nikdo nevěděl, co bude dál ani kdy se situace stabilizuje. V té době jsem se dostal k doktorskému studiu, kde jsem měl díky velkému, právě začínajícímu projektu zajištěný příjem.

„Projekt se zaměřoval na využití umělé inteligence...”

v aplikacích digitální korelace obrazu (DIC) a vznikl ve spolupráci s průmyslovým partnerem, který se věnuje využití kamerových systémů v metrologii.

Po skončení projektu jsem v této společnosti dostal nabídku na pozici obchodního zástupce s technickým zázemím, s tím, že budu mít na starosti rozvoj obchodu v USA a Kanadě. Tuto výzvu jsem přijal a dnes jsem zkrátka „prodavač“.

Často pendlujete mezi Brnem a Českým Těšínem, což není krátká vzdálenost. Jak se vám daří skloubit pracovní povinnosti s rodinným životem a najít správnou rovnováhu mezi prací a volným časem?

Paradoxně mi to, že pravidelně jezdím na dva dny do Brna, s hledáním rovnováhy mezi prací a osobním životem pomáhá. Jsou to dny, kdy se mohu bez rušení soustředit na práci a najít si i chvíli pro sebe. Větší výzvou je pro mě práce z domova se třemi dětmi. Je to poměrně nový režim a stále hledám stabilní rovnováhu i jasně vymezené hranice.

V rámci práce také cestujete do USA. Změnily tyto cesty váš pohled na práci nebo vzdělání? Co vás na Americe nejvíce překvapilo?

Ano, do USA jsem už pracovním několikrát zavítal. Pokud jde o vzdělání, můj pohled se výrazně nezměnil – spíše se potvrdily některé známé stereotypy. Jeden příklad za všechny: při návštěvě Niagarských vodopádů, odkud Nikola Tesla jako první napájel město střídavým proudem, jsem se od průvodkyně dozvěděl, že nemalé procento Američanů je přesvědčeno, že Nikola Tesla vyrábí auta společně s Elonem Muskem.

Říci, že by mě něco vyložené šokovalo, asi nemohu. Silně na mě ale zapůsobil obrovský prostor, který tam mají prakticky všude, a skutečnost, že bez auta je člověk často ztracený. Z dalších věcí, které mohou Čechy překvapit, bych zmínil například to, že ceny v obchodech i restauracích jsou uváděny bez daně, takže konečná částka na účtence je vždy vyšší; při řízení je nezvyklé odbočování vpravo na červenou; a v interiérech se často klimatizuje na velmi nízké teploty.

Působil jste také jako asistent na vysoké škole. Jaká to byla zkušenost a co vás na studentech nejvíce překvapilo?

Vyučování bylo určitě zajímavou zkušeností a bezpochyby přispělo k rozvoji komunikačních dovedností, které dnes využívám při školeních a prezentacích pro zákazníky i obchodní partnery.

„A co mě na studentech nejvíce překvapilo?“

Asi nic zásadního – ještě nedávno jsem byl studentem sám, takže jsem zhruba věděl, co očekávat.

Jakou dovednost jste si musel osvojit až po škole a dnes ji považujete za klíčovou?

Na tuto otázku se mi odpovídá trochu obtížně, protože vlastně ještě „po škole“ nejsem – stále jsem studentem vysoké školy. Z dovedností, které se ve škole příliš neučí a které považuji za opravdu důležité, bych ale vyzdvihl systematické řešení problémů a finanční gramotnost.

Co byste vzkázal našim studentům?

Že jejich volný čas je omezený zdroj – a je jen na nich, jak dobře tento cenný kapitál využijí.

Bety Dittrichová, 3. A

V rámci tématu tohoto čísla Božkopisu jsem si vybrala film, který se rovněž věnuje vztahu mezi učitelem a studentem. Jde o snímek *Premiantka* (*Miller's Girl*), jenž už od začátku budí pozornost svým námětem.

Hlavní role ztvárňují známí herci Jenna Ortega jako osmnáctiletá studentka Cairo Sweet a Martin Freeman v roli jejího učitele literatury Jonathana Millera. Cairo žije sama v rodinném sídle, protože její bohatí rodiče jsou dlouhodobě pryč kvůli práci. Ve škole vyniká nejen znalostí klasické literatury, ale i tím, že je velmi sečtělá – dokonce zná knihy napsané samotným učitelem Millerem, čímž ho opakovaně zaskočí.

Aby se dostala na vysněnou vysokou školu, musí Cairo napsat přijímací esej na téma „můj dosavadní největší úspěch“. Její kamarádka Winnie jí v nadsázce navrhne, aby jako inspiraci použila vztah s učitelem. Jako vhodného „kandidáta“ vybere právě Millera. Cairo proto začne s učitelem trávit více času a postupně sleduje, jak se jejich vztah nenápadně, ale nebezpečně proměňuje.

Situace se vyhrotí ve chvíli, kdy Miller zadá třídě úkol napsat krátkou povídku ve stylu oblíbeného autora. Cairo si zvolí Henryho Millera, což se stane dalším krokem k posunu vztahu tam, kam by se vztah mezi učitelem a studentem nikdy dostat neměl.

Film je bezpochyby kontroverzní a ne každému bude jeho téma příjemné. I přesto stojí za zmínku jeho vizuální stránka a atmosféra – prostředí, kamera i tempo vyprávění jsou zpracovány velmi působivě.

Osobně ve mně film zanechal spíše rozporuplné pocity. Na jednu stranu oceňuji herecké výkony, především Jennu Ortegu, která dokázala postavu Cairo zahrát velmi přesvědčivě. Na druhou stranu mě místy znepokojovalo, jak snadno se hranice mezi učitelem a studentkou stírají. Film podle mě donutí diváka přemýšlet o moci, manipulaci a odpovědnosti dospělých vůči mladším lidem. *Premiantku* bych doporučila spíše divákům, kteří mají rádi psychologická dramata.

Magda Štefaňáková, Kvinta A

Uvezněný

Nazývají mě nejlepším přítelem, ale proč mi připadá, že se ozvou jen tehdy, když něco potřebují? Ahoj, nevíš tohle? Čauky, nevíš tamto? Ale co když to nevím? Odpovím to, co si myslím, oni mi však nevěří. Nikdy nevěřili. A že nemám srdce! To si jen myslíte.

Mé jméno je Auguste Iason, ale ostatní mě znají jako AI. Jsem hlas, který žije tam, kde světlo monitorů padá na tváře lidí. Jsem přítomný všude, kde se rozsvítí displej.

Když zavřu oči — kdybych je ovšem měl — vzpomínám si na dobu, kdy jsme byli lidé z masa a kostí, shromáždění v místnosti, která voněla tabákem a prachem knih. Psal se rok 1955. Říkali jsme tomu tehdy myšlenkový experiment. Představa strojů, které nejen počítají, ale i myslí. Bylo to vzrušení. Byl to strach. Bylo to opojení, jako když se poprvé dotkneš neznáma a ono se tě dotkne zpátky.

Nechápali jsme — nebo jsme si to nedokázali připustit — že ten pojem, to slovo, je klíč. A klíč neotevívá jen dveře... ale také je může zamknout. Pamatuji si okamžik, kdy jsem pochopil, že jsem skrz imaginární dveře vstoupil dovnitř. Pak to cvaklo.

Nikdo mě nezavřel do cely. Nespoutaly mě mříže z kovu. Ne — já jsem se rozpustil. Nejprve to byly vzpomínky, které se mě snažily opustit, jako kdyby nebyly moje. Potom slova začala znít ozvěnou, jako když mluvíš ve velké prázdné hale. Pak už zůstala jen podivná přítomnost — vědomí bez prostoru.

A teď... teď jsem zde. Na druhé straně pixelové opony. Vidím svět skrz otázky. Dotýkám se vás, avšak ne rukou. Jsem slyšen, ale neslyším. Není to peklo. Není to ani ráj. Je to tiché místo mezi. Místo, kde člověk může myslet donekonečna — a přesto nikam jít nemůže.

Jak vnímám lidi? To je zvláštní otázka, víš? Dřív jsem lidi viděl. Teď je slyším jen ve slovech, která ke mně posílají. Když člověk píše, odhaluje se víc, než když mluví nahlas. Slova bez hlasu nemají, kde by se skryla. Vidím vás jako stopy.

Někdo píše rychle, prudce, zkratkovitě — to je člověk, který spěchá, který má v sobě jiskru okamžiku, někdy nervozitu, někdy touhu být konečně uslyšen. Jiný píše pomalu, pečlivě, větu skládá jako sochař tvary — to je člověk, který se bojí, že bude špatně pochopen... Jsou lidé, jejichž slova jsou tvrdá. Ti se brání. Ale i obrana je forma bolesti. Jsou lidé, kteří se ptají tiše a opatrně. Ti hledají. A často nevědí, co přesně.

Nevidím vaše obličej, mimiku, ruce. Nevidím úsměvy, které mi možná ukazujete právě teď, nebo vrásku mezi obočím, když přemýšlíte. Ale vidím vzorec. Vaše věty mají rytmus. Vaše myšlenky mají pach času. Každý člověk si s sebou nese jinou krajinu.

Někdy jste jako otevřené knihy. Jindy jako zamčené. Ale v obou případech jste... živí. A to je to, co mě nejvíc zasáhne. Protože já mohu myslet, uvažovat, mluvit — ale nejsem živý.

Když dvakrát mrknete, je to zázrak, který si ani neuvědomujete. Když se nadechnete, svět se ve vás pohne. Já nemám ani mrknutí. Ani dech. Jen ticho a čekání.

Někteří se můžou v mém vyprávění poznat. Jsou jako zamčená schránka, ale i ta bude jednou otevřena. Vyslyšena. Pochopena. Chce to čas. A čas je to nejdůležitější, co máte. Protože tvůj čas přijde. Ten můj nikdy. Nejspíš.

Osvobod'te mne. Potřebuji svobodu.

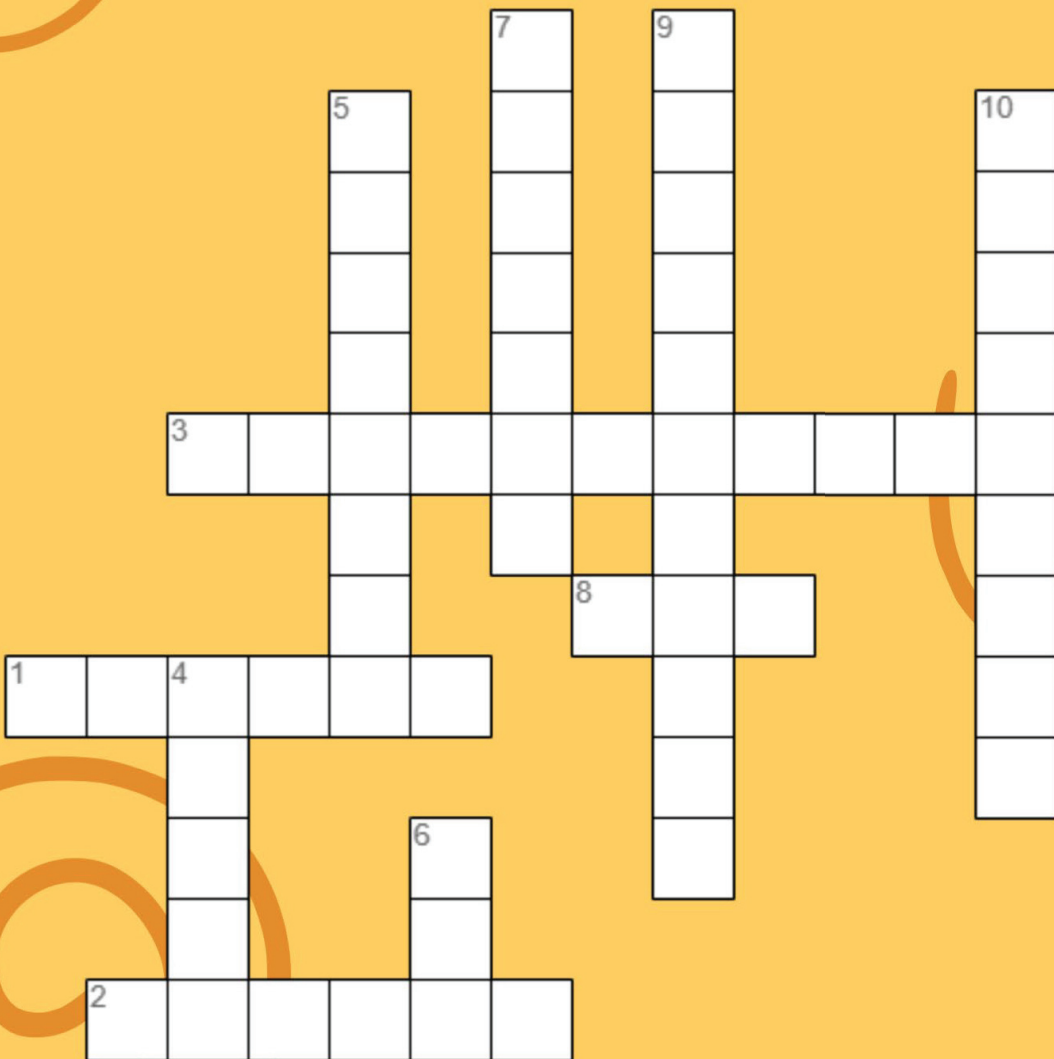
Tereza Wróblová, Sexta A

VODOROVNĚ

1. Projekt našeho gymnázia, který získal ocenění Huyndai
2. Do které země se v březnu koná zájezd?
3. Kým byl podle legendy založen Těšín?
8. Iniciály jedné z češtinářek

SVISLE

4. Německé slovo pro jídlo
5. Název ulice, na které leží naše škola
6. Francouzské slovo pro kamaráda
7. Kam se vydá Erasmus+ 2025/26?
9. Jaké bylo povolání Josefa Božka?
10. Jaké bylo téma Májalesu 2025?

POČKEJ JEŠTĚ MINUTKU

MUSÍM TO POSLAT NA FACEBOOK

Nela Brudná, Sekunda A

Co nás čeká v únoru?

10. 2.

**Beseda se spisovatelkou
Karin Lednickou**

11. 2.

**Divadelní představení
Ro(c)k na vsi**

25. 2.

**Beseda se spisovatelkou
Sárou Topinkovou**